

(c)

Xènia Dyakonova

{

POEMES

}

És un Monet de les nereides qui ha pintat
en un estany, damunt de l'aigua platejada,
l'estol dels arbres, les escates del teulat,
i l'ombra doble de la nostra passejada.

És un Carreras dels ocells qui dalt d'un pi,
sense dignar-se mai a anar al conservatori,
amb una veu irreprimible sap colpir
aquell qui escolti el seu inútil oratori.

De cap manera llicenciats en aviació,
els núvols volen sobre el mar, el camp, la fira...
Així mateix componc un vers –no tinc noció
de com es fa, però l'escric i veig: respira.

* * *

Pista de gel

Poso la vida a la navalla del patí
i els peus de plom se'm fan lleugers com plomes,
i emprenc el vol de cop i faig patir
el gel que és tan voluble com els homes

quan gira velocíssim sota meu.
M'enfilo a l'arbre de la fantasia
i menjo núvols dolços com la neu
al cel que és una gran cafeteria

on els cambrers són angels fracassats
i el compte és una pàgina de Dante.
Els pecadors cavalquen rats-penats
i els justos fan la cort a alguna santa.

Però la pista es tanca i tot això
desapareix –per sempre, de vegades.
Me'n vaig i m'entristeixo com Jasó
traient-se les sandàlies alades.

* * *

La meva família, rica en tiets i cosins,
està escampada com les llavors d'un arbre
pel món: algú és a Londres, algú a París,
i jo –a les lletres del diccionari Fabra.

Tots estan massa lluny per venir a sopar amb mi;
per això de vegades poso a bullir la pasta
dels records i quan molt tard me'n vaig a dormir
hi ha un somni que creix al meu matalàs i abasta

el sostre com una palmera exuberant.
Sóc feliç quan tinc una mínima alegria
a la meva esquena, i una altra al meu davant.
Això passa sovint, per cert. Per exemple, un dia

d'hivern, que semblava una presó de neu,
a la immensa ciutat on viu la meva cosina
–la més guapa de totes– anàvem a un museu
gratuït a la tarda, i després, a la nit –al cine.
I l'estona entremig –uns deu minuts potser–
era càlida com el pa acabat de fer.

* * *

És que vull que em donis un altre nom,
diferent del que porto tota la vida,
i li sol semblar bonic a tothom
menys a mi que sóc una pervertida.

Vull que inventis un so diferent per mi:
no el diré, t'ho prometo, en cap poema.
Però si te'n vas i no puc dormir
perquè una angoixa voraç em crema–

aquest nom, el podré repetir baixet
fins que tapi el brogit de la rentadora
dels veïns, i la música d'un casset,
i les veus dels morts rondant a la vora.

* * *

A la Unió Soviètica les noies
estaven bojament enamorades
del guapo d'en Marcello Mastroiani,
substituint per ell la religió:
era l'Ulisses de les seves Troies,
els pares les renyien endebades,
i el nòvio era un feble succedani
de la imatge pura de l'actor.

Tractaven d'estudiar el seu idioma
als pisos comunals, on la misèria
enemistava dues o tres famílies;
enmig de crits i plors i plats trencats,
memoritzaven frases –per un home
que no coneixerien– amb la dèria
d'anar al país on creixen buguenvíl.lies
i es mengen espaguetis cargolats.

Per veure un film amb ell, planxaven sempre
el seu millor vestit, dutxades tant
rabiosament com si tinguessin lepra...
Marcello es feia vell, seguia distant.

* * *

Mientras, negrísimo como carbón,
el lazo mariposa te ceñías,
yo el campo recorrí de la región
siguiendo a las que posan en las lilas

y francesillas... Mientras tú emergías
–de arcos y partituras– en escena,
yo escondida tracé mil arterías,
a rastras por entre heno y hierbabuena.

Pero acaso del triunfo y los elogios
no te dio tantas vueltas la cabeza,
como a mí, al palpitarme ante los ojos
una dicha cazada por sorpresa.

* Traducció del rus de l'autora, excepte el darrer poema, traduït per José Mateo.